

ΕΤΟΣ 67ον

12 Μαΐου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 19 (3441)

ΦΩΤΕΙΝΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΕΝΟΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΥ

Ὁ λαός μας, γιά νά μὴν ἀποθαρρύνεται ὅταν παρουσιάζεται μιά δυσκοιλία, ἴεει τὴν αἰσιόδοξη φράση: «κάθε ἐμπόδιο γιά καλὸ». Ὁ ἅγιος Παῖσιος ὁ Ἄγιορείτης τό ἔλεγε πῶς πετυχημένα: «Ὅπου ὀργώνει ὁ διάβολος, σπέρνει ὁ Θεός». Καί, φυσικά, ὅσο πῶς γόνιμο εἶναι τό χωράφι, τόσο πῶς πολλοὺς καρπούς θά κάνει. Προφανῶς τό «χωράφι» τῆς πρώτης Ἐκκλησίας ἦταν ἀρκετά γόνιμο. Ἔτσι, μέ τό πρώτο «ὄργωμα» τοῦ διαβόλου, πρόλαβαν οἱ «καλοὶ γεωργοί» ἅγιοι Ἀπόστολοι καί ἔσπειραν σπορά ἐκλεκτή, πού ἔδωσε πλοῦσια καρποφορία.

Τό δυσάρεστο εἶναι ὅτι τό πειρασμικό ὄργωμα, στό ὁποῖο ἀναφέρεται τό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, ἔγινε ἀπό τοὺς ἐντός καί ὄχι ἀπό τοὺς ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἐλληνοφώνοι Ἑβραῖοι χριστιανοὶ πού ἦταν ἀπό ξένα μέρη ἄρχισαν νά διαμαρτύρονται ἐναντίον τῶν ντόπιων Ἑβραίων χριστιανῶν πού μιλοῦσαν ἀραμαϊκά, διότι παραμελοῦσαν τίς χῆρες τῶν πρώτων στήν καθημερινή διανομή τροφῶν καί ἐλεημοσυνῶν. Κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο, ἡ δυσλειουργία αὐτή μᾶλλον δέν ὀφειλόταν σέ κακή πρόθεση ἀλλὰ σέ ραθυμία τῶν διαχειριστῶν. Ἡ συνετή ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος ἀπό τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους ἔφερε τοὺς ἐξῆς φωτεινοὺς καρπούς:

Θεοδιδάκτες προτεραιότητες

α. Ἀνέδειξε τὴν προτεραιότητα τῆς προσευχῆς καί τοῦ κηρυκτικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας ἐναντι τοῦ «διακοπεῖν τραπέζαις» καί γενικότερα τῆς λεγόμενης «κοινωνικῆς προσφορᾶς». Μέ τὴν προσευχή μιλάμε στόν Θεό καί μέ τό κήρυγμα μᾶς μιλάει ὁ Θεός. Αὐτή ἡ ἀμφίδρομη ἐπικοινωνία μέ τόν Θεό εἶναι τό κέντρο τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Πρόκειται γιά μιά προτεραιότητα, τὴν ὁποία ἐπανειλημμένα τόνισε ὁ Χριστός. Ἐπέπληξε τόν περισπασμό τῆς Μάρθας «περὶ πολλήν διακονίαν» καί ἐπαίνεσε τὴ Μαρία, ἡ ὁποία διάλεξε «τὴν

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. 5' 1-7)

Ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, πληθυνόντων τῶν μαθητῶν ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν. Προσκαλεσάμενοι δὲ οἱ δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν εἶπον· Οὐκ ἄριστόν ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διακονεῖν τραπέζαις. Ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρομένους ἐπτά, πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου καὶ σοφίας, οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης· ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσομεν. Καὶ ἤρρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλῆθους· καὶ ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ Φίλιππον καὶ Πρόδρομον καὶ Νικάνορα καὶ Τίμωνα καὶ Παρμενᾶν καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχέα, οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων, καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας. Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἠῤῥixανε, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ σφόδρα, πολὺς τε ὄχλος τῶν ἱερέων ὑπήκουον τῇ πίστει.

ἀγαθὴν μερίδα» ἀκούγοντας τὰ λόγια του. Παρόμοια «ψυχρολουσία» δέχθηκαν κι ἐκεῖνοι πού τὸν ζητοῦσαν μόνο ἐπειδὴ ἔφαγαν «ἐκ τῶν ἄρτων καὶ ἐχορτάσθησαν»· τοὺς παρότρυνε νὰ ἐργάζονται ὄχι «τὴν βρῶσιν τὴν ἀπολλυμένην» ἀλλὰ «τὴν μένουσαν εἰς ζωὴν αἰώνιον» (Ἰω. 6,26), δηλαδή τὸ Εὐαγγε-
λιό του.

Ὅλους αὐτοὺς πού τὸν προτιμοῦσαν «ὕπουργό Κοινωνικῆς Πρόνοιας», τοὺς ἀπογοῆτευσε οἰκτρά καὶ τοὺς ἔκανε νὰ ἀπομακρυνθοῦν τρέχοντας, ἀποκαλύπτοντάς τους σκληρές (Ἰω. 6,60) ἢ τουλάχιστον παράξενες γι' αὐτοὺς ἀλήθειες· δηλαδή ὅτι Αὐτός εἶναι «ὁ ἄρτος ὁ ζῶν ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς», ὅτι αὐτός ὁ Ἄρτος εἶναι ἡ Σάρκα του καὶ ὅτι ὅποιος δέν φάει τὴ Σάρκα του καὶ δέν πιεῖ τὸ Αἷμα του δέν μπορεῖ νὰ ἔχει μέσα του ζωὴ. Τίς δεσποτικές αὐτὲς ἐπιταγὲς ἀκολουθώντας οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἔκριναν ὅτι δέν πρέπει νὰ ἀφήσουν τὴ λατρεία καὶ τὸ κήρυγμα καὶ νὰ ἀσχοληθοῦν μέ τὰ συσσίτια· γι' αὐτὸ πρότειναν στοὺς πιστοὺς νὰ ἐκλέξουν ἐπτά ἀδιάβλητα πρόσωπα γεμάτα σύνεση ἀλλὰ καὶ βαθιὰ εὐσέβεια, γιὰ νὰ ἀναλάβουν αὐτὴ τὴ διακονία.

«Μὴ κατακυριεύοντες τῶν κλήρων»

β. Ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ τοῦ «δημοκρατικοῦ» μέτρου εἶναι ὁ δεύτερος καρπὸς τῆς σωστῆς διαχείρισης τοῦ ἀναφανέντος προβλήματος. Σέ μιά ἐποχὴ πού τὰ μοντέλα διακυβέρνησης ἦταν ἀπολυταρχικά ἀκόμη καὶ σέ θρησκευτικές κοινότητες, ἡ πρόταση τῶν Ἀποστόλων σαφῶς ἀποτελεῖ, ἂν μὴ τι ἄλλο, ἐκκωφαντικὴ καινοτομία. Ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Πέτρος θὰ καταθέσει καὶ γραπτὸ τὸ πνεῦμα αὐτῆς τῆς ποιμαντικῆς, συνιστώντας στὴν Α' Καθο-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Κατά τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, ὅταν οἱ μαθηταὶ ἐπληθύνοντο, ἄρχισαν παράπονα τῶν Ἑλληνιστῶν κατὰ τῶν Ἑβραίων, διότι παρηνμελοῦντο αἱ κῆραι τῶν κατὰ τὴν καθημερινὴν διανομὴν. Τότε οἱ δώδεκα προσκάλεσαν ὅλον τὸ σῶμα τῶν μαθητῶν καὶ εἶπαν, «Δέν εἶναι σωστό νά ἀφήσωμεν ἑμεῖς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ νά ὑπηρετοῦμε σέ τραπέζια. Ἀναζητήσατε λοιπόν, ἀδελφοί, ἐπὶ ἄνδρας μεταξύ σας πού νά χαίρουν καλῆς φήμης, πλήρεις ἀπὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ σοφίαν, τοὺς ὁποίους θά τοποθετήσωμεν εἰς τὸ ἔργον αὐτό, ἑμεῖς δέ θά ἀφοσιωθοῦμε εἰς τὴν προσευχὴν καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ λόγου». Αὐτὰ πού εἶπαν, ἄρρισαν σ' ὅλους καὶ ἐδιάλεξαν τὸν Στέφανον, ἄνδρα γεμάτον πίστιν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, καὶ τὸν Φίλιππον, τὸν Πρόχορον, τὸν Νικάνορα, τὸν Τίμωνα, τὸν Παρμενᾶν καὶ τὸν Νικόλαον, ὁ ὁποῖος ἦτο προσήλυτος ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν. Αὐτοὺς ἔφεραν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων οἱ ὁποῖοι προσευχήθηκαν καὶ ἔθεσαν ἐπάνω τους τὰ χεῖρα. Καί ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ διεδίδετο, ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ νύξανε πάρα πολὺ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς ὑπέκουαν εἰς τὴν πίστιν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ἠλικὴ Ἐπιστολή του στοὺς πρεσβυτέρους: «Νά ποιμαίνετε τὸ ποίμνιο πού σᾶς ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεὸς χωρὶς νά καταπιέζετε τοὺς πιστοὺς, ἀλλῆλα ἐσεῖς νά γίνεσθε πρότυπα ἀρετῆς ἀξιομίμητα...· καὶ κρατήστε τὴν ταπεινοφροσύνη τόσο καλὰ, σάν νά τὴν ἔχετε κουμπώσει ἐπάνω σας...» (Α' Πέτρ. 5,3). Μὲ τέτοιο ταπεινὸ φρόνημα ἀλλῆλα καὶ πολλὴ διάκριση οἱ Ἀπόστολοι ἐμπιστεύονται τὴ γνώμη καὶ τὴν ψῆφο τοῦ ποιμνίου τους γιὰ μιὰ τόσο σημαντικὴ ἐκλογή, διαφυλάσσοντας τὸ δικό τους κύρος ἀπρόσβλητο ἔναντι κάθε ἐπικρίσεως γιὰ προσωποληψίες, κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα Ἰωάννην.

Οἱ Ἐπτά καὶ ὁ κορυφαῖος

γ. Φυσικὰ οἱ πιὸ χειροπιαστοὶ καρποὶ τῆς συνετῆς ἀντιμετώπισης τοῦ ἀναφερθέντος γογγυσμοῦ εἶναι τὰ ἴδια τὰ πρόσωπα τῶν ἐκλεγέντων ἐπτά Διακόνων, μέ κορυφαῖο τὸν μετέπειτα Πρωτομάρτυρα ἅγιο Στέφανο, «ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ Πνεύματος Ἁγίου». Ὁ ὅρος «διάκονοι» δέν εἶχε τὴ σημασία τοῦ σημερινοῦ πρώτου βαθμοῦ τῆς ἱερωσύνης· ὀρίσθηκαν κατ' ἀρχὴν γιὰ τὴ συγκεκριμένη φιλιανθρωπικὴ διακονία, ἀλλῆλα μετέπειτα ἀναπηροῦσαν τοὺς Ἀποστόλους καὶ στό πνευματικὸ ἔργο τῆς διακονίας τοῦ λόγου.

Σ' αὐτὴ τὴ διακονία κατέλαβε ἐπίσης τὰ πρωτεῖα ὁ ἅγιος Στέφανος· οἱ φανατικοὶ τῆς συναγωγῆς πού πῆγαν νά ἀντικρούσουν τὴ διδασκαλίαν του, δέν κατάφεραν νά ἀντισταθοῦν στὴ σοφία του· ἀλλῆλα καὶ ἡ ἀπολογία του, ὅταν τὸν συνέλαβαν, ἀποτελεῖ μνημεῖο κηρυκτικοῦ λόγου καὶ μετὰ παρρησίας μαρτυ-

12 Μαΐου 2019: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Τῶν ἁγίων μυροφόρων γυναικῶν, ἔτι δέ Ἰωσήφ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας καί τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου». Ἐπιφανίου ἐπισκόπου Κωνσταντίας Κύπρου († 403). Γερμανοῦ Κωνσταντινουπόλεως († 740). Θεοδώρου ὁσίου τοῦ ἐν Κυθήροις.
Ἦχος: β΄ – Ἐωθινόν: Δ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. ζ΄ 1-7 – Εὐαγγέλιον: Μρ. ιε΄ 43 - ις΄ 8.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 19 Μαΐου, τοῦ Παραλύτου.
Ἀπόστολος: Πράξ. θ΄ 32-42 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ε΄ 1-15.

ρίας τῆς πίστεως· μάλιστα ὁ ἅγιος Στέφανος ἀξιώθηκε –μιμούμενος τόν κηρυττόμενο Χριστό– νά ἐπισφραγίσει τό τελευταῖο του κήρυγμα ὄχι μόνο μέ μαρτυρικό θάνατο ἀλλῆλα καί μέ τήν προσευχή γιά συγχώρηση τῶν φονέων του: «Κύριε, μή στήσης αὐτοῖς τήν ἁμαρτίαν ταύτην». Σίγουρα δέν ὑπάρχει λαμπρότερο στεφάνι γιά μιά τόσο θεοφιλεῖ διακονία. Ἔτσι αὐτός πού ξεκίνησε διακονώντας «τραπέζαις», «ἐτελειώθη» τρέφοντας μέ τό θυσιαστικό του παράδειγμα καί τίς μαρτυρικές του πρεσβεῖες ὄχι μόνο τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἀλλῆλα καί τοὺς διώκτες του.

Μέ τέτοιους «πνευματικούς ἐστιάτορες» πῶς νά μήν «ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμός τῶν μαθητῶν» καί πῶς νά μήν «ἠϋξανε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ»; Καί τό περίεργο εἶναι, λῆει τό χρυσοῦ στόμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι αὐτή ἡ αὐξηση ἐγένετο ὄχι πρὶν ἀλλῆλα μετά τήν ἐμφάνιση τῶν πειρασμῶν. Δέν τοὺς σκανδάλησαν οὔτε οἱ ἀπειλές καί οἱ διωγμοί ἀπό τοὺς ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε οἱ γογγυσμοί ἀπό τοὺς ἐντός. Καί μάλιστα αὐτά συνέβαιναν στά Ἱεροσόλυμα, στόν τόπο ὅπου ὁ Χριστός καταδικάσθηκε καί σταυρώθηκε. Εἶναι φανερό ὅτι ἐπαληθεύετο ἔτσι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «Ὅταν ὑψωθῶ, πάντας ἔλκυσω πρὸς ἑμαυτόν».

Ἀρχιμ. Β. Λ.

Νέα ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Ἐπισκόπου Φαναρίου Ἀγαθαγγέλου ΑΓΙΑ ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΣ ΛΟΥΚΙΑ – ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟ

Μαθητεία σέ μορφές τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, 2

(Α΄ ἔκδοση, διαστάσεις 15X24 ἐκ., σελ. 64)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.π. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr